

BESTAAT HET FONDS VOOR ARBEIDSONGEVALLEN OM DE REDERS TE PESTEN MET HUN EIGEN GELD ?

Het Fonds voor Arbeidsongevallen, dat in de plaats gekomen is van de Gemeenschappelijke Kas voor de zeevisserij, schijnt er een ziekelijk genoeg in te vinden boeten, opslagen en interesten aan te rekenen, alsof dit geen instelling zou zijn van openbaar nut maar een soort volksrechtbank in een fanatieke diktaatuur.

Momenteel regent het opnieuw boetebrieven betreffende de betaling van de premies over het eerste kwartaal.

De wet is de wet. Maar de wet wordt wel eigenaardig toegepast. Als je immers op 31 mei hebt betaald in een postkantoor (de FAO zal dan wellicht ontvangst boeken rond 10 juni) wordt dit beschouwd als een rechtstreekse betaling en kunnen er geen boeten, interesten, enz. worden toegepast. Maar als je op 25 mei hebt betaald via je bank, die het op de postrekening van de FAO moet zetten, en als de FAO (door de schuld van de bank of de schuld van het postcheckambt) uw geld slechts kan boeken op 3 juni, heb je een boete aan je been van 10 %.

En er is ons een nog veel sterker geval bekend: een reder moet ca. 6.500 fr. betalen, maar stelt vast dat dit 2.000 F. teveel is. Niettemin stort hij 6.500 F. onder voorbehoud van herziening, op 27 mei en wordt door zijn bank gedebiteerd op 28 mei. De FAO beweert dat bedrag slechts te hebben ontvangen op 2 juni. Niettemin geeft de FAO toe zich voor 2.000 fr. te hebben vergist en de reder mag deze 2.000 fr. drie maanden later van een volgende storting aftrekken. Echter,

omdat zijn storting 2 dagen te laat binnenkwam moet hij een boete betalen van 500 fr.

De FAO heeft dus wel het recht drie maanden met die 2.000 F. te spelen, zonder de reder een interest te betalen, zonder zichzelf te beboeten wegens een verkeerde berekening, maar behoudt tevens het recht voor twee dagen laattijdigheid, die niet de schuld van de reder is, toch een boete te heffen.

Het schijnt dat de maffia ook dergelijke praktijken toepast.

Intussen hebben we die reder te raad gegeven, en geven we die aan alle reders, bij zijn bank navraag te doen voor wie de schuld voor die laattijdigheid ligt en als het blijkt dat het postcheckambt in fout is, kategoriek te weigeren deze boete te betalen; anders moet de bank zelf maar voor die boete opdraaien.

Zelfs de RMZ is soepeler dan deze FAO, die zich het straks mag permitteren zich voor 50.000 fr. te vergissen, ons te verplichten deze vergissing niettemin te betalen en er zelfs per uur vertraging een boete op te rekenen.

Reders beweren regelmatig met zulke boekkwesties bij de Rederscentrale te zijn geweest, echter zonder gevolg. Als de Rederscentrale zelfs dergelijke misbruiken niet durft tegen te gaan, dan ware het beter deze op te doeken.

Wij raden alle reders aan, die tijdig betaald hebben, dus gestort voor de eerste der maand, geen boete te betalen en hun geval onmiddellijk bij de redersvereniging Hand in Hand Oostende of Zeebrugge aanhangig te maken.

Zo'n praktijken zijn onduidelijk ! einde.

KOMEN DE KLEINE KOPERS IN DE VISMIJN AAN HUN TREKKEN ?

Een paar maanden geleden weigerde een kleine koper een benwijzing die hij uit de markt genomen had in overeenkomst met de reder, terug te zetten met als reden, dat hij tevergeefs bij de groothandel om een ben verzocht had. Men had de vis nodig om de eigen klientel en winkels in het binnenland te gerieven.

Natuurlijk is dit geen voldoende reden om het optreden van deze kleine koper te kunnen goedpraten, die zich ten slotte toch moest gewonnen geven. In dit verband houden we er nu echter aan, op een zekere anomalie te wijzen in de verkoop die het optreden van deze kleine koper toch staakt. In de afslag heeft men grote en kleine partijen vis. Het is duidelijk dat de grote partijen verkocht worden volgens de groothandelsnormen met tien bennen en eventueel een veelvoud. Daar komen de grote kopers aan hun trekken. Kleine kopers die nu ook wel graag de kosten van hun koperskaart wensen

gevalideerd te zien, verwachten nu echter dat de kleine en heel kleine partijtjes die een eenheid vormen, als dusdanig verkocht worden. Als deze partijtjes samengevoegd worden tot één enkele grote partij, of eenvoudig samengevoegd met de resterende bennen van een grote partij, ook al gaat het om verschillende vissoorten, dan is het duidelijk dat hun belangen hier geschaad worden. De grote kopers hebben reeds het voordeel dat ze ook met de kleine kopers kunnen mededingen. Het omgekeerde is niet mogelijk. De kleine kopers vragen zeker niet dat men grote partijen splitst opdat zij ook aan hun trekken komen, maar wat ze toch wel vragen is dat de kleine partijtjes als dusdanig zouden verkocht worden, zonder natuurlijk in overdrijving te vallen. Zoveel «bonsens» bezitten ze nu toch ook wel. Anderzijds komt de verkoop van de kleine partijtjes doorgaans voordeliger uit voor de reder, zodat ook van deze zijde hoegenaamd geen bezwaar kan uitgaan.

VOOR DE VISVERWERKENDE BEDRIJVEN

Weliswaar hebben de Visverwerkende nijverheden hun vertegenwoordigers in de werkgroepen van het Proefstation, maar hier is het ook zoals in de visserij het geval is, nl. dat de vertegenwoordigers hun leden niet inlichten.

Uit het verslag van de vergadering welke te Noorwegen plaats had, waar 34 landen vertegenwoordigd waren, menen we het volgende te moeten lichten:

NORM VOOR BLOKKEN DIEPGEVROREN KABELJAUW, SHELVIS, HEEK EN RODE ZEEBAARS

Het comité besliste de norm verder uit te werken en het toepassingsdomein tot andere magere vissoorten uit te breiden. De gemalen vis zal eveneens worden opgenomen, maar een afzonderlijk defektentabel zal worden opgesteld. Canada en de USA zullen een nieuw ontwerp opmaken.

NORM VOOR DIEPGEVROREN PLATVISFILETS

In verband met de defektentabel werd door Canada aan de hand van Röntgenfoto's aangetoond dat kleine epipleuralen («pin bones») altijd aanwezig zijn in niet als gratenvrij opgegeven filets. In de defektentabel werd hiermede rekening gehouden.

Er werd nogmaals aangedrongen bij de diverse delegaties om de defektentabel in de praktijk te testen.

De norm werd naar stap 8 opgeschoven, d.w.z. de eindfase van de procedure in het Visserijcomité.

NORM VOOR DIEPGEVROREN KREEFT, LANGOEST EN SPRINKHAANKREEFT

De Noorse kreeft (*Nephrops norvegicus*) werd niet in de norm opgenomen. Een addendum werd evenwel aan de norm toegevoegd om de handel in deze soort te vrijwaren.

De benaming «sand lobster» werd als synoniem voor «slipper lobster» aangenomen.

Natriumhyposulfaat werd van de lijst van de additieven geschrapt. De grens voor sulfiten werd voorlopig op 30 mg SO₂/kg rauw produkt gesteld.

Het door de USA voorgesteld benoemingsplan werd aangenomen.

Door de USA, Canada en Australië werd een nieuwe defektentabel opgesteld. Aan de verschillende delegaties werd gevraagd deze tabel te testen.

NORM VOOR INGEBLIKTE KRAB

Er werd aangenomen dat de norm alleen betrekking heeft op krabkonserveren in eigen nat of in zoutoplossing. Krabkonserveren waarin gonaden voorkomen, zoals in sommige landen geproduceerd, vallen niet in het toepassingsgebied van de norm.

Het voorstel van Brazilië om ook krabkonserveren in olie op te nemen werd niet aanvaard.

Wat betreft de presentatie van de produkten («styles») werd benadrukt dat de Codex-kommissie te Rome dit punt verplichtend heeft gemaakt.

Voor de presentatie «two end

leg pack» werd rekening gehouden met de opmerkingen van Canada en België: de verplichting een bepaalde hoeveelheid kleine stukken krabvlees te voorzien werd geschrapt.

In verband met het voorstel van de USA en België om 275 mg/kg EDTA toe te laten werd gevraagd een technologische verrechtvaardiging te geven.

Hetzelfde geldt voor het mononatriumglutamaat (MSG) door België gevraagd.

Het voorstel van België om de «drained weight» op het etiket te vermelden i.p.v. het vrije vocht werd aanvaard. Een bepalingmethode voor dit gewicht werd ingelast.

Er werd besloten de norm naar stap 8 van de procedure op te schuiven. De besprekingen in het Visserijcomité zijn dan ook ten einde.

NORM VOOR INGEBLIKTE MAKREEL EN HORSMAKREEL

Er werd besloten slechts één norm voor makreel en horsmakreel op te maken. Er werd ook overgenomen dat produkten in marinade of in gelei in aanmerking komen.

De volgende species van de familie Scombridae werden weerhouden: Scomber, Scomberomorus, Rastrelliger, Acanthocybium, Grammatocynus, Auxis en Gasterochisma. Van de Carangidae (horsmakreel) was dit Trachurus. Kommentaar over deze soorten wordt vanwege de delegaties verwacht.

Aan de ingrediëntenlijst werden gelei, wijn, groenten (voor versiering alleen), kruiden en azijn toegevoegd.

Er was geen eensgezindheid over het nut van carboxymethylcellulose (CMC) in de lijst van de additieven te behouden. Diverse landen o.m. Zuid-Afrika deelden mede dat CMC het uitzicht van de tomatensaus bewaart gedurende het transport; 750 mg/kg geeft goede resultaten.

De lidstaten werden verzocht hierover commentaar uit te brengen.

Wat betreft de etiketering werd de vermelding van het land van herkomst verplichtend gesteld.

Frankrijk stelde voor de naam «saurel» als synoniem voor «chichard» toe te laten.

Er werd tenslotte gevraagd de door de USA en Canada voorgestelde defektentabellen in de praktijk te testen.

NORM VOOR INGEBLIKTE SARDIENEN

Een speciale werkgroep is in september 1974 te Nantes bijeengekomen om de defektentabellen op te stellen en in de praktijk te testen. Dit liet ook toe een nieuw ontwerp van norm op te stellen. Dit ontwerp zal aan de lidstaten worden opgestuurd.

Voor de eerste maal in negen jaar kon de norm één stap worden opgeschoven (stap 3).

WASPROEVEN OP KABELJAUW

Door het departement van Volksgezondheid werd een reglement opgesteld over de inrichting en uitrusting van de voedingsmiddelenbedrijven, etikettering, additieven, enz. die van belang zijn voor de visnijverheid.